

terede, des stærkere blev jeg egentlig i Troen paa, at det var absolut nødvendigt at have en saadan Bestemmelse. Hvad det ærede Medlem sagde, var i Virkeligheden dette, at en Arbejdsløshedskasse skulde kunne tage Hensyn til, om en Mand var *persona grata* indenfor de paagældende Arbejderes Kreds, eller om han ikke var det; men det er jo efter Loven fuldkommen uberegtiget, efter Loven behøver den paagældende end ikke at være Medlem af nogen Fagforening, efter Loven kan han kræve sig optaget i Arbejdsløsheds-kassen. Naar derfor det ærede Medlem nu er saa forarget over denne i sig selv uskyldige Bestemmelse, saa viser dette bedre end noget andet, at her har netop været et Punkt, hvor man har været udsat for Misbrug fra Arbejdsløsheds-kassernes Side.

Dernæst var det ærede Medlem inde paa Ændringsforslag Nr. 26, hvori det siges, at saa længe en Konflikt varer, maa der ikke ydes Understøttelse til Arbejdere, som tilhører de i Konflikten deltagende Fag, og som sidst har været beskæftiget ved mere end midlertidigt Arbejde i en af de konfliktberørte Virksomheder. Der blev nævnt forskellige Eksempler, jeg tror ogsaa Eksemplet med de 4 Kedelpassere, der en skønne Dag gik deres Vej, lod Kedlerne fløjte og bevirkede, at 1 000 Arbejdere i den paagældende Virksomhed blev arbejdsløse, og saa synes det ærede Medlem, at det var dog en frygtelig Konsekvens, hvis disse 1 000 Arbejdere ikke skulde kunne faa deres Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Deri er jeg fuldstændig uenig med det ærede Medlem; hvis de 4 Kedelpassere bevirker en saadan Ravage, at 1 000 Arbejdere bliver arbejdsløse, kan jeg dog ikke indse, at det skal være Samfundets Opgave at yde Tilskud til de paagældende, saa maa virkelig de 1 000 Arbejdere paa en eller anden Maade tale de 4 Kedelpassere til Rette. (*Einer Jensen*: Det er ikke sikkert, det er dem, det er galt med!) Det er muligt, det kan være Arbejdsgiverne, men Arbejdsgiverne er, som det ærede Medlem ved, aldeles ikke saa stærke, som man nu vil give det Indtryk af. Socialdemokratiet spiller i saa Henseende et ejendommeligt Dobbeltspil. Paa den ene Side er det nogle forfærdelige Kraftkarle, der kan sætte Samfundet paa den anden Ende og fuldstændig regere det, men naar det saa passer dem at spille Celestin-Rollen, saa kommer de og siger: Vi stakkels Folk

kan slet ingenting udføre, Arbejdsgiverne er de stærkeste.

Men saaledes forholder det sig jo ikke. Overfor en offentlig Mening er Arbejdsgiverne langt svagere stillede end Arbejderne. De 4 Kedelpassere kan blæse det en Hatfuld, om „Berlingske Tidende“ eller andre Blade, ja, selv om „Social-Demokraten“ siger til dem, at nu skal de makke ret; men hvis det er Arbejdsgiveren, der paa et fuldkommen urimeligt Grundlag kommer i Konflikt med disse 4 Kedelpassere, kan man være evigt forvisset om, at der vilde rejse sig en offentlig Mening saa stærk imod den paagældende Arbejdsgiver, at han nok skulde tage sig i Vare derfor.

Dertil kommer endelig, at paa de paagældende Arbejdsgivere vil der i det tænkte Tilfælde ligge det meget stærke Pres, at de risikerer, at hele deres Virksomhed gaar i Staa. Og naar man i øvrigt og med Rette priser den stærke Solidaritet mellem Arbejderne — det skal fuldt ud anerkendes, at Arbejderne i mangfoldige Tilfælde er langt mere solidariske og langt mere hjælpsomme end andre Klasser —, synes jeg ogsaa, de maa være i Stand til at ordne den Slags Affærer indenfor deres egne Rækker. Med den Solidaritet, der er mellem Arbejderne, nærer jeg ikke den fjerneste Tvivl om, at de 4 Kedelpassere nok skal blive og passe deres Arbejde, saa længe der overhovedet bydes dem en ordentlig Tilværelse, uden at udsætte deres Kammerater for den Risiko at komme ud i en Arbejdskonflikt uden Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Mit Parti nærer ingen Betænkelighed ved at gennemføre dette Lovforslag. Dog maa jeg tilføje overfor den ærede Ordfører, at jeg ikke kan være enig med ham i den ensidige Betoning, han gav Arbejdslønningernes Indflydelse paa Erhvervs-mulighederne. Det er muligt, at en lav Arbejdsløn kan bevirke en forøget Produktivitet, men som jeg tidligere har sagt, og som mine Partifæller Gang paa Gang har sagt: at udvikle Erhvervene alene ved Hjælp af en Nedgang i Udgifterne, en Nedgang i Arbejdslønningerne, lader sig ikke gøre, og det er haabløst at diskutere paa dette Grundlag. Det kan være en medvirkende Faktor, men afgørende er det ikke, og naar vi er med til at tage Ansvaret for denne Lov, er det ikke under denne ensidige Betoning.

Vi venter os ikke alle de Velsignelser af Lovforslagets Gennemførelse, som den